

ADRIAN COSTACHE

10 POVESTIRI
+ 70 ȘI CEVA
DE POEME

eLiteratura

CUPRINS

SCRIERI DINTR-UN SECOL TRECUT

7	PANARAMA. CARTIER
15	ÎNTÂLNIREA
23	JOCUL FICȚIUNII
36	ENERGIA ASCUNSĂ A VIETII
46	CASA CU FERESTRE ÎNTUNECATE
55	CĂLĂTORIE ALBĂ
62	TRENUL
68	MOMENTUL LUI DE GLORIE
76	O DEPĂRTARE DE UN VIS...
84	MĂSURA MORȚII

UITATELE MITOLOGII (II)

95	1. VOLUNTAR
97	2. ÎNGERUL MEU A VENIT...
99	3. DESPĂRȚIREA DE OAMENI
100	4. REPETATELE ÎNTOARCERI

101	5. CÂND S-A OPRIT TIMPUL...
102	6. DESPĂRȚIRE DE UN PEISAJ
103	7. SOMNUL DE-ATUNCI
105	8. MUNTELE SACRU
106	9. MELANCOLIE...
107	10. ȘI...
108	11. N-AI SĂ VII...
109	12. ÎNTÂLNIRE
111	13. AM RĂMAS SĂ PRIVESC...
112	14. PE ATUNCI...
113	15. NEMIȘCAT E CERUL...
114	16. NU MI S-A SPUS...
115	17. O, DOAMNE!
116	18. PASTEL
117	19. COPILĂRIE
118	20. ÎN FIECARE ZI...
119	21. DUMNEZEUL MEU DE CRISTAL
120	22. BLÂNDEȚEA PĂMÂNTULUI
121	23. PEISAJ UMAN
122	24. COMUNIUNE
123	25. STEREOTIPIE COSMICĂ
124	26. DUMNEZEUL NINSORILOR
125	27. A VENIT...
127	28. ȘI DEODATĂ...

128	29. INDEFINIRE
129	30. SEMNE
130	31. PASĂREA LA FEREAȘTRĂ VORBIND (I)...
132	32. PASĂREA LA FEREAȘTRĂ VORBIND (II)...
133	33. PASĂREA LA FEREAȘTRĂ VORBIND (III)...
135	34. PASĂREA LA FEREAȘTRĂ VORBIND (IV)...
136	35. PASĂREA LA FEREAȘTRĂ VORBIND (V)...
137	36. PASĂREA LA FEREAȘTRĂ VORBIND (VI)...
138	37. UITATUL MIT AL PLOII DE DIMINEAȘĂ...
140	38. UITATUL MIT AL MORȘII
141	39. UITATUL MIT AL ZBORULUI
143	40. ACUM...
145	41. ITACA IMPOȘIBILĂ
147	42. FĂ LOC...
148	43. CINEVA NE CAUTĂ...
149	44. DOAR CÂND VINE ASFINȘITUL...
150	45. LA MARGINEA PLOII...
151	46. AMIAȘĂ
152	47. CREDINȘĂ
153	48. JOC (COPILĂRIE)
154	49. LIVRESCĂ. (ȘI ERA...)
155	50. OCHIUL CARE NU DOARME
156	51. NIMENI NU MĂ CREDE...
157	52. CE TAINĂ...

158	53. AM ÎNTĂLNIT...
160	54. NUMAI EU ȘTIU...
161	55. APOCALIPSĂ ALBAȘTRĂ
162	55. APOCALIPSA GESTULUI
163	56. NU-ȘI CER...
164	57. ÎN OCHII MEI...
165	58. (DECEMBRIE 28, 2012)
166	59. EU FAC PARTE...
167	60. HABAR N-AVEȘI
168	61. PUȘINE LUCRURI
169	62. EVENIMENTE
170	63. NAȘTERE
172	64. APOCALIPSĂ PRELUNGITĂ
173	65. DE CE M-AȘ ÎNTOARCE
174	66. ÎNTR-O ZI...
175	67. CE TÂNĂRĂ RANĂ!
176	68. ÎN ACEASTĂ PRIMĂVARĂ...
177	69. PE ACEASTĂ PAJIȘTE...
178	70. AUD ȘI AZI
180	71. VIS...
181	72. N-AM SĂ ÎNȘTELEG...
183	73. DACĂ AI ȘTI ȘI TU...

**DOUĂSPREZECE „COMENTARII“ GRAFICE
ASUPRA UNOR POEZII DIN ACEST VOLUM
REALIZATE DE SILVIU-CRISTIAN MIRESCU**

- 186 ÎNGERUL MEU A VENIT...
187 MUNTELE SACRU
188 N-AI SĂ VII...
189 NEMIȘCAT E CERUL...
190 ÎN FIECARE ZI...
191 BLÂNDEȚEA PĂMÂNTULUI
192 PASĂREA LA FEREAȘTRĂ VORBIND
193 UITATUL MIT AL MORȚII
194 NAȘTERE
195 ÎN ACEASTĂ PRIMĂVARĂ
196 PE ACEASTĂ PAJIȘTE
197 FINAL

PANARAMA. CARTIER

De pe balcon, intersecția se vede aproape în totalitate. În față curge bituminos strada Lipova. Nu pentru multă vreme, fiindcă ea se varsă în strada Ștefan Furtună. În stânga curge, la fel de lent, Macedonia. Scurtă ca și Lipova, ea se termină, înainte de a crește, de a deveni matură, în strada Făgăraș. Și mai în stânga continuă firesc Lipova. Dar după ce abia și-a căpătat răsuflarea, printr-o ușoară pantă, ea este înghițită de Virgiliu, stradă lungă, bogată, cu trei benzi și jumătate, plină de tei. În sfârșit, a patra direcție a intersecției se dezvăluie prin continuarea Macedoniei, după ce intersecția s-a produs. În dreapta, așadar, Macedonia se lungește cu câteva case spre Dinicu Golescu.

Odinioară, se gândește naratorul, aici se termina orașul. Știe asta din cărți, căci el nu mai apucase să vadă câmpul indiferent și sălbatic, ca orice câmp nelocuit, care trebuie să fi fost înainte de 1885, anul în care casa și cârciuma fuseseră ridicate de un macedonean venit cu o boccea de undeva de lângă Salonic... Cum luase bucata asta de pământ pe care-și făcuse casă și cârciumă, nu se știa... Sau nu se mai știa! Poate că vreunui urmaș al Goleștilor, pământul din jur aparținea acestora, îi fusese milă și-l fixase acolo pe grec ca pe vechii moșneni...

Acum, din ceea ce a fusese odinioară el și lumea lui de grec pribeag, nu a mai rămas decât casa cu un etaj, așezată pe colț. Și cu balconul ei minuscul de unde el privește lumea, *pana-*

rama ei... E aproape seară, iar foșnetul mașinilor s-a stins. Vizavi, cei doi bătrâni, El și Ea, și-au scos scaunele pe trotuar, în fața zidului casei, aproape de poartă. Scaunele sunt vechi ca și ei, și au spătarul înalt. Scaune de sufragerie de la o masă muncitorească din anii 60, de șase persoane. Sunt, se pare, ultimele, fiindcă alte două scaune sunt părăsite într-un colț al curții spre a fi puse, anul următor, pe foc, când iarna se înfurie neprevăzut! Odinioară lăcuite, ele și-au pierdut acum strălucirea galben-mată. Ceva dramatic, contradictoriu, invizibil și tainic în același timp, se insinuează între spătarul lor și zidul alb, murdărit de inscripții. Căci o droaie de copii invadează spre seară strada, locul lor de joacă, și murdăresc zidurile, mai nimeni nu-i poate stăpâni. Aparțin unei rase libere, cu obrajii vag colorați, pentru care spațiul deschis, migratoriu, este parte din gena ei. Înainte de orice însă aparțin rasei copiilor!...

Bătrânii înșiși, abia ieșiți în stradă, dezvăluie o fizionomie confuză în ceea ce privește propria apartenență. Despre bărbat, doamna Launay spunea, când încă mai trăia și nu fusese dusă la azil, că ar fi fost șofer. Chiar șofer pe Tir!... Acum însă nu pare a mai fi nimic, ci doar adunător de obiecte și pungi. Și de scame ale zilei! Se mișcă mecanic între cele două străzi și Dinicu Golescu, ajungând până la Piața Matache și strânge lucruri vechi, cele mai mult nefolositoare, cuie, resturi de jucării sfărâmate, toate pentru el și nepoți... Alături, stă Ea, peste șaptezeci de ani. Pare o Bubulină, prin felul în care este îmbrăcată: lucruri și coafură țipătoare, părul roșcat.

Bărbatul este cel care aduce scaunele, când vremea e frumoasă. Tot el le va lua seara târziu atunci când mișcarea vieții se estompează, iar căldura caldarâmului se furișează către rigole și canale de scurgere, alunecând către întuneric. Atunci aerul începe a mirosi amestecat, a praf căzut din toropeala zilei și a abur vag, ieșit din răsuflarea canalelor.

Aici, vegetația lipsește. Doar într-una sau în două curți locatarii s-au străduit să coloreze cenușiul lucrurilor... A doua curte este chiar a lor, a bătrânilor, unde crește, enormă, o viță de vie care vara cotopește tot spațiul aerian. Atunci el, de la balconul lui, nu mai vede nimic din ce se întâmplă acolo.

Pe trotuar, ea își primește scaunul ca o Doamnă, iar gestul ei îl face pe bărbat ca seara târziu să-și ia haina de pe umeri și s-o pună pe umerii femeii. Nu e vorba că ar fi prea răcoare, dar de la o anumită vârstă ființele umane cred despre ele că au devenit vulnerabile și pot răci.

Tot el îi mai aduce și o lădiță în care au fost cândva fructe, aruncată de vânzătorii din Piața Matache și recuperată de el, pe care ea își sprijină picioarele încălțate în papuci de plastic. Una peste alta, gesturile lui par incredibil de delicate, decupate parcă dintr-un film de Cinematecă. Ea însă nu pare a fi mulțumită... Poate de aceea, deși acum bărbatul și-a adus și el un scaun, acesta nu șade prea mult, suportă cicăleala ei doar un minut-două, după care se ridică. Se uită în jur cumva năuc după care își începe mișcarea târșăită pe Lipova... Se duce până la capătul străzii. Discută cu cineva, gesticulează, dar nu e nimeni în jur, vorbește poate cu el însuși. Se oprește locului de mai multe ori și privește, ca și cum ar vrea să recunoască în jur ceva anume, o casă poate, o curte, un gard, pe cineva... O amintire!... Picioarele pornesc apoi din nou și se aude iar, vag, târșăitul mecanic al încălțărilor improvizate: pantofi-papuci, vechi, scorojiți, cu limba scoasă în afară. În picioare nu are ciorapi.

Pantalonii sunt și ei vechi, aproape negri cu pete care au dispărut însă de atâta purtare. Nu sunt încă ruți și e aproape sigur că nu se vor rupe niciodată. Ajuns la capătul străzii, bărbatul se întoarce, dar nu reface drumul în totalitate, ci o ia pe Maramureș. Maramureș, perpendicular pe Lipova, iese în bulevard, ca un călător care are nevoie de un drum drept, fără

ocolişuri. Bărbatul vrea să traverseze Golescu, dar ezită, maşinile pe aici încă circulă la această oră de seară, în vreme ce apusul coboară molatic în spatele lui. Bodogăne ceva despre maşini. Înjură. Când era copil nu treceau pe aici decât căruţe... Şi oltenii cu lapte!... Lapte dulce! Lapte dulce!...

Când ajunge la capătul Maramureşului, apusul e şi mai molatic. Ca de catifea! Lumina soarelui alunecă şerpuit printre ramurile unui castan sălbatic crescut în spatele unei case cu faţa spre Nord... Încet-încet, lumina scăzută este înlocuită de umbra serii. Doar pe Golescu, ferestrele de la ultimul etaj al blocului de 5 etaje mai reflectă lumina soarelui. O trimit undeva în aerul serii, făcând să strălucească uneori alb-roşiatic aripile pescăruşilor pripăşiţi pe Dâmboviţa... Acolo, la etajul cinci, soarele se întoarce în aer, pentru ultima oară... Peste un timp doar vârful antenei de telecomunicaţii, forma ei de acoladă va mai întoarce ceva din lumina astrului...

*

Pe latura cealaltă a casei cu balconul minuscul protejat de iedera sădită într-un ghiveci mare, locuiesc Ada şi familia ei. Ada e blondă şi se încruntă repede. Este al doilea copil al părinţilor ei. Tatăl este un bărbat scund, n-are mai mult de 1,60, are o figură imobilă şi un nas cârn. Unii ar spune că imobilitatea chipului lui ar fi o dovadă de limitare, dar ce teoretician al somatismelor poate fi așa de sigur!... Cu obrazii mai mereu înroşiţi, cu o burtă ce iese ciudat de mult în evidenţă, deşi nu e mare, şi care seamănă cu o pară, el poartă toate semnele celui care cândva, nu foarte târziu, va avea un infarct.

Are peste şaizeci de ani, dar n-a împlinit vârsta de pensionare. Cândva, în regimul celălalt, a fost sculer-matrişer, însă n-a apucat să muncească suficient de mulţi ani pentru a-şi face

stagiul integral de cotizare. Acum, profitând de *boomul* locurilor de muncă, s-a angajat paznic cu uniformă la o firmă din cele câteva zeci care umplu oraşul până la refuz. I s-a dat şi un baston de cauciuc pe care şi-l pune la centură când pleacă dimineaţa... Uniforma curată şi proaspăt călcată îl face să pară mai înalt. Vrea să stea aici măcar un an ca să împlinească vârsta şi să iasă la pensie.

Soţia lui, blondă ca şi Ada (de fapt Ada este blondă ca şi mama ei!) este o femeie aproape corpulentă care merge cu paşii mici. Are grijă de curăţenia de la primul bloc de pe Golescu. Avantajul cel mare nu este salariul, ci faptul că blocul se află aproape, chiar la unul dintre cele două capete ale străzii Lipova. Dimineaţa, pleacă ducând cu sine găleata de curăţenie. Celelalte, mătura, mopul, apa, dero, se găsesc încuiate, la parterul blocului, într-un spaţiu de un metru pe un metru. Acolo se şi schimbă uneori. Până mai ieri nici ea nu a avut de muncă. Dar „ieri” nu are legătură cu recentul boom al locurilor de muncă. Sunt trei ani de când ea spală treptele şi holul blocului de 5 etaje.

Ada, fata lor cea mică, e măritată şi nu de mult a făcut şi un copil. Bărbatul ei a avut mult timp maşină, o dubă galbenă, de trei tone şi jumătate, cu care căra marfă. Un Fiat la mâna doua! O vreme, ziceau cei din jur, a cărat marfă pentru el, dar după un timp afacerea s-a dus şi atunci a cărat marfă, încă un timp, pentru cel care-i fusese, se pare, asociat... Când s-a plictisit de asta, a plecat în Germania. Aici se afla de patru ani cumnatul lui, cel de al doilea copil al părinţilor Adei, băiat, mai mare decât ea. La el s-a dus în cele din urmă, anul trecut, soţul Adei. După şase luni, Ada a plecat şi ea în Germania, dar n-a rezistat (copilul?!...) şi după alte două luni s-a întors acasă. Când a fost întrebată ce a făcut acolo şi cum fusese experienţa, s-a încruntat mai rău ca niciodată... De aceea, s-a şi spus, într-un comentariu discret şi uitat repede, că a venit mai *încruntată* decât plecase.

Toată lumea știe însă că, încă de mică, încruntarea Adei era semnul caracteristic. În rest, e o femeie frumoasă, blondă, conștientă de frumusețea ei, și de trupul ei sugrumat în blugi germani.

*

Este din nou seară. Soarele coboară ca și altădată peste casa lui Dan, cea care rămăsese fără un perete atunci când un afacerist voise să facă un imobil în cei 80 de metri pătrați liberi din spatele casei, săpând mai mult decât trebuia la temelie. E momentul în care Ada iese în stradă, cea dintâi, cu scaunul pliant și cu pungă cu semințe de floarea soarelui. Copilul încă nu a apărut. Are aproape trei ani acum. Nu după mult timp, parcă pentru a o proteja, apare și el, tatăl Adei, paznicul cu uniforma lui. Are propria pungă cu semințe prăjite, tot de floarea soarelui. Deocamdată stă în picioare și tace. Se uită fără niciun interes în față, de-a lungul Lipovei, apoi la dreapta spre Macedonia și spre Golesecu. În timp ce se uită fără țintă, placid și indiferent, mâna lui aruncă cu repeziciune și mecanic semințele prăjite în gură, scuipând cojile pe trotuar... Mai târziu, Ada va lua o mătură și va mătura.

Mașinile sunt din nou rare, o liniște provincială s-a instaurat de-a lungul intersecției. Un timp de demult bate din aripi fără zgomot. Apoi bărbatul se așază pe postamentul Regiei de electricitate, care a fost montat lipit de temelia casei lui și care se află exact la înălțimea unui scaun. Aici se găsesc signuranțele care veghează asupra luminii stradale. ...

Soarele, tot el, alunecă mai departe și se ascunde acum în spatele vilei celei noi, apărute cu doi ani în urmă. E același soare care trecuse mai devreme de casa lui Dan, alunecând lent către apus. Acum vine și copilul Adei, ținut de mână de bunică. Aduce

cu sine o jucărie. Bunica parcurge cei câțiva metri până la postament cu același mers mărunț. Se așază pe același postament al regiei comunale de electricitate. A adus cu sine și un fel de covoraș pe care-l întinde pe trotuarul cald, pentru copil. Are și ea în mână o pungă cu semințe prăjite...

Nu foarte târziu vin și *Ceialți*. Mai întâi bărbatul și femeia diformă de la nr. 25 cu copilul lor făcut la bătrânețe. Bărbatul este tatuat: pe piept, pe umeri și pe mâini, se vedea asta chiar dacă poartă un maieu galben, același, toată vara. Are brațele puternice, semn că a tras cândva la sală. Nu are nicio slujbă de mulți ani, căci boomul locurilor de muncă trece pe lângă el indiferent. O vreme a făcut afaceri discrete cu droguri. Apoi s-a lăsat. Din când în când își gratulează copilul cu apelativul „tâmpit”. Dar e foarte grijuliu cu el și vine aici seară de seară pentru ca și copilul lui să fie în rând cu ceilalți (curând locul se va aglomera cu încă trei-patru copii cam de aceeași vârstă!)... A aflat că e bine ca un copil să *socializeze* de mic și se simte îndrituit să-i ofere această șansă!

O vreme aici sunt doar ei. Mai târziu vor veni și alții, mama de pe colț a celor cinci copii, femeia blondă de pe strada Dobrogea al cărei bărbat lucrează la o sală de fitness, bărbatul de la 22, subchiriaș, al unui chiriaș care nu mai lucrează de 10 ani, băiatul handicapat de la 20, al cărui tată tipograf s-a îmbolnăvit și nu mai iese din casă. Și... ceilalți!

*

În această seară însă, ca și în celelalte de când a venit căldura lui iulie, nu mai are cine să-i vadă. În balconul minuscul al casei de pe colț a grecului, venit c-o boccea în mână pe la 1885, nu se mai zărește nimeni. Nimeni care să-i vadă...

Soarele trece acum dincolo de vila cea nouă și se ascunde. Doar în geamul de la etajul cinci al blocului de pe Golescu se mai zărește un rest de lumină, înainte de așezarea moale și deplină a întunericului.

Dar nici așezarea moale și deplină a întunericului nu are cine s-o mai vadă!... Indiferentă, **Panorama** cartierului se pierde undeva departe pe drumul spre cimitir...

ÎNTÂLNIREA

Nu mai știu de unde începuse toată discuția. Nu-mi amintesc în detaliu contextul. Venise pentru o lună de dincolo de ocean, după ce trecuseră șapte ani. N-avusese motiv să lipsească la ultima noastră întâlnire de douăzeci și cinci de ani, dar lipsise. Poate că fusese foarte ocupată, cu slujba în niciun caz însă, fiindcă de fapt ea nu lucrase decât o foarte scurtă perioadă de timp, și asta cu ani în urmă, după absolvire, după care plecase din țară. Apoi făcuse cam ce-i trecuse cap: călătorise, se măritase, făcuse două fete, urmasse felurite cursuri ș. a. m. d. La un moment dat se dusese la Londra, nu știu câte luni, să facă un masterat, un curs de artă contemporană, după care încercase să deschidă o galerie tematică la Paris, undeva pe lângă Opera de la Bastilia. Nu-i mersese prea bine... Iar acum... acum urma să stea o lună aici și să încerce să organizeze un fel atelier de lucru. Tot despre arta contemporană. Două dintre ele chiar avuseseră loc.

De fapt, îmi amintesc ceva mai mult: descoperisem pe FB o invitație la un eveniment undeva în spatele Ateneului. Era acolo o galerie pierdută în ea însăși, greu de descoperit chiar dacă străbăteau la pas străzile din jurul lăcașului de cultură. Noroc cu o reclamă imensă pe care o vedeai de jos, dinspre Știrbei Vodă și care avea un déjà-vu în ea. Parcă fusese acolo dintotdeauna dar tu o tot ocoliseși și acum, iată, sosise vremea s-o vezi.

Dar nu ajunseseam la eveniment, atunci când avusese loc „**vernisaajul**”. Scriu așa cuvântul pentru că nu era un vernisaj obișnuit. Se lansa o carte tipărită în 50 de exemplare și ilustrată de către un pictor care era cumva cunoscut în afară, și necunoscut aici, și despre care se spunea că pictase același copac în cincizeci de moduri. Am ajuns câteva zile mai târziu, ușa era închisă, dar în spatele ușii se zărea totuși chipul unei domnișoare care, văzând că încercam să intru, venise și-mi deschisese. Cartea era așezată pe un pedestal, în vreme ce ilustrațiile, care nu erau doar în carte, fuseseră expuse pe trei pereți...Era un experiment, mi se spusese. Adică? voisem eu să înțeleg. Dar fata nu știuse să mai spună altceva, de unde rezulta probabil că ea se ocupa doar cu păzitul și cu cheile. Postasem atunci Irinei în privat pe FB că văzusem și eu expoziția, că era interesant ce încercaseră să facă (ea și ceilalți!), acel amestec de arte, se mai întâmplase asta și altădată, simbolismul, impresionismul și ele se voiau amestecate, arte integrale, în sfârșit, doar că trebuia ca undeva să fie pus un text explicativ pentru cel care ar fi vizitat ocazional expoziția-experiment. Poate chiar în vitrina galeriei. Textul ar fi urmat să explice oamenilor ce se voia... Ea îmi spusese însă, tot în privat, că ceea ce văzusem făcea parte și din ceva comercial, și că, în sfârșit, înțelegerea mea cu privire la intențiile lor nu era completă, fusese ușor depășită, se pare!...

*

Apoi apăruse ideea de a ne vedea... Eu trebuia să plec însă într-o stațiune pentru un tratament balnear cu băi de sulf, să fac încă o dată o „frecție la un picior de lemn”, și, de aceea, ideea fusese amânată. *Atunci, după ce veniți!* zisese ea, iar eu îi trimiseseam în loc de cuvinte un fel de salut care spunea că apreciez ideea. În gând, fusese atunci și bănuiala că amânarea aceasta

destul de lungă, era vorba de două săptămâni, va tempera „entuziasmul” unei întâlniri, mai ales că sfârșitul șederii ei în țară părea să coincidă cumva cu întoarcerea mea. Mă gândisem sincer că va renunța. Nu fiindcă n-aș fi vrut s-o revăd, dar multe dintre vechile bucurii se consumaseră. Aveam senzația că lumea se repetă, că nu mai era, practic, mai nimic nou de aflat, că tot ce era în jurul meu părea arhicunoscut, că nici cărți mari nu se mai scriau, așa cum se întâmpla cu ani în urmă. În sfârșit, trăiam într-un kitsch generalizat, asta credeam eu. Dar exact când bănuiam că totul se liniștise, primisem un nou mesaj, tot în privat, care conținea două întrebări: „*V-ați întors? Și: Când ne putem vedea?*”

Era într-o zi de miercuri. Joia era ocupată de un eveniment cu familia, așa că am zis vineri sau sâmbătă. Vineri, ea nu putea însă, pentru că avea acele cursuri cu un grup amestecat (studenți, doi sau trei curatori, un pensionar, două doamne de la nu știu ce ambasade etc), care plătise pentru a asculta pe cineva cu un CV neobișnuit, masterat la Londra dar și cursurile de artă contemporană ale unui Colegiu din America, un nume cunoscut. Nu știu ce fel de întâlniri făcea, ce conțineau proiecțiile acelea, poate pentru câțiva era chiar un lucru serios, în vreme ce pentru alții rămânea o întâlnire snoabă sau vag exotică, așa cum se obișnuia în Bucureștiul ultimilor ani.

– Unde vreți să ne vedem? întrebuse ea în al doilea mesaj.

– Undeva în centru! spusese eu, bănuiesc că tu știi mai bine unde ar fi potrivit!... Eu nu cunosc decât locul acela din spatele librăriei. Din apropierea cinematografului Patria!

De altfel, acolo mă invitase ultima oară Șerban, fostul meu student, care se făcuse acum profesor în Marea Britanie. Toemai el!...

– Și la ce oră?